

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V. H. N.
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
se sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Praha,
sídlem pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2025, č. j. OAM-979/BA-BA07-BA06-Z-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-979/BA-BA07-BA06-Z-2025 ze dne 3. 9. 2025, jímž bylo podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“) rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců (dále též „ZZC“) do 20. 12. 2025.

II.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, na základě kterých došel k závěru, že žalobci vyhoštění, vydání nebo předání hrozí ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Podle žalobce je povinností žalovaného v rozhodnutí označit konkrétní rozhodnutí nebo konkrétní řízení, v jehož existenci spatřuje splnění podmínky zvýrazněné silným písmem v citaci zákona výše. Je proto povinen rozhodnutí konkretizovat číslem jednacím, orgánem který je vydal a datem vykonatelnosti. Neukončené řízení je pak povinen identifikovat číslem jednacím a orgánem, který řízení vede. Bez těchto údajů je rozhodnutí nepřezkoumatelné a žalovaný se v žalobě proti zajištění nemůže účinně bránit. Žalobce dále namítá, že ze slov zákona „... *pouze s cílem vyhnout se* ...“ vyplývá, že podmínkou zajištění je, aby žalovaný prokázal, že cizinec je si vědom, že existuje rozhodnutí nebo řízení, které by mohlo vést k jeho nucenému vycestování z ČR. Pokud neexistuje důkaz, že cizinec je si vědom existence takového rozhodnutí nebo řízení, nejsou splněny „oprávněné důvody domnívat se“, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem ... Cizinec nemůže jednat s cílem vyhnout se něčemu, o čem neví, že to existuje. Žalobce proto namítá, že nebylo prokázáno, že by si byl vědom existence nějakého rozhodnutí nebo řízení, které by mohlo vést k jeho nucenému vycestování z území ČR.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobce je v Schengenském informačním systému veden jako státní příslušník třetí země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států EU s platností do 21. 11. 2025 (údaje zadané Maďarskem). Žalobce před svým zajištěním nikdy o mezinárodní ochranu nežádal (v ČR ani v Maďarsku), ačkoli mu v tom objektivně nic nebránilo. Sám žalobce uvedl, že Vietnam je pro něho bezpečnou zemí. Žalobce kromě pobytových pravidel nerespektoval ani pravidla upravující zaměstnávání cizinců, v ČR rovněž nemá nikde nahlášenou adresu.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu vyplývá, že dne 26. 8. 2025 prováděla hlídka pobytovou kontrolu na adrese P. a žalobce z místa kontroly začal utíkat, po použití zákonné výzvy „jménem zákona stůj“ zastavil a předložil na výzvu k prokázání totožnosti cestovní doklad, v němž se nenacházelo žádné platné vízum. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce je evidován v Schengenském informačním systému (dále jen SIS) z důvodu odepření vstupu a pobytu na území členských států, žádající stát Maďarsko, čímž vzniklo podezření, že cizinec se nachází na území ČR neoprávněně.

8. V policejním protokolu o podání vysvětlení z téhož dne žalobce uvedl, že neutíkal, pouze běžel pryč pro věci a pak by se vrátil. Popsal, že do EU přicestoval na maďarské povolení k pobytu, byl v Maďarsku v roce 2023, pracoval v továrně textilu a pak podnikal od 20. 6. 2023 do 8. 10. 2023. Poté odjel do ČR, když mu pobyt neprodloužili, protože nezaplatil daň. Je si vědom toho, že je zde nelegálně a porušil české zákony. Ve Vietnamu má rodinu včetně sourozenců a je s nimi v pravidelném kontaktu. V EU nemá žádné příbuzné, nesdílí společnou domácnost s občanem EU a nemá zde žádný majetek, závazky, pohledávky či jiné vazby. Dostává 20 000 Kč měsíčně jako chůva pro známého bez povolení k pobytu. Sdělil, že v tuto chvíli má nějaké finanční prostředky, ale nemá žádné úspory, ale pracuje tady jako chůva, takže si může nějaké peníze vydělat. Uvedl, že bydlí na adrese P., kde bydlí v domě a má pro sebe jeden pokoj, za který platí 7 000 Kč měsíčně a nemá žádnou nájemní smlouvu. Nic mu ve vycestování nebrání, ale má ve Vietnamu velký dluh a nechce se tam vrátit, protože si potřebuje vydělat peníze. Prohlásil, že mu ve Vietnamu nic nehrozí a je to pro něho bezpečná země.
9. Žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen OPKPE Praha), č. j. KRPA-269130-11/ČJ-2025-000022-ZZC ze dne 26. 8. 2025, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), a umístěn do ZZC.
10. Následně dne 2. 9. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které neuvedl žádné důvody a byl zajištěn žalobou napadeným rozhodnutím.
11. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“
12. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*“
13. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“
14. První okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. V napadeném rozhodnutí naplnění tohoto ust. odůvodnil takto: „*Jmenovaný na území ČR pobýval nelegálně bez jakéhokoli povolení k pobytu. Svého neoprávněného pobytu si byl přitom dle jeho slov vědom, neučinil však žádné kroky k jeho legalizaci a pokud by nebyl zadržen policií, zjevně by ve svém nelegálním pobytu a nelegálním výkonu práce v ČR pokračoval. Je veden v Schengenském informačním systému (dále jen SIS) jako státní příslušník třetí země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států EU s platností do 21. 11. 2025, a to na základě údaje zadaného Maďarskem. Před svým zajištěním rovněž nikdy nikde nežádal o mezinárodní ochranu, a to nejen v ČR, ale ani v Maďarsku, kde se zdržoval, přestože ani v tom mu objektivně nic nebránilo. Neuvedl žádné objektivní překážky jeho vycestování do vlasti ve vztahu ke státním orgánům nebo bezpečnostním složkám země jeho původu, naopak prohlásil, že ve*

Vietnamu není ohrožen na životě a je to pro něho bezpečná země. Nemá nikde nahlášenou adresu, v ČR bydlí na adrese P., nemá žádnou nájemní smlouvu a není tam oficiálně přihlášen. Na území ČR tedy není kontaktní, není možné mu kamkoliv cokoliv doručovat nebo ověřit jeho adresu. Přiznal, že v ČR pracuje jako chůva pro známého. Žalobce tedy kromě nelegálního pobytu rovněž vykonával na území ČR nelegálně pracovní aktivity, tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území ČR. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědi jmenovaného v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC, resp. z jednání jmenovaného je zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci jeho správního vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám jmenovaný by tento krok v ČR nikdy neučinil. Správní orgán je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, tato k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost, jmenovaný však své podání učinil až v souvislosti se svým zajištěním policií ČR v ZZC, byť tak mohl během svého pobytu na území ČR učinit již dříve, když na území ČR pobýval dle jeho výpovědi od října 2023. Správní orgán dále uvádí, že výše jmenovaný mohl požádat o mezinárodní ochranu již v Maďarsku, kde pobýval od června roku 2023. V případě jmenovaného má tak na základě výše uvedených skutečností správní orgán jednoznačně za to, že podání žádosti dotyčného o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno pouhou snahou jakkoliv zmařit nucený návrat do vlasti. Sám jmenovaný ostatně deklaroval, že ve Vietnamu mu nic nehrozí a je to pro něho bezpečná země.

15. S ohledem na výše uvedené má správní orgán za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet. Správní orgán má rovněž za prokázané, že by v případě zrušení zajištění jmenovaného po dobu řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany by tento pokračoval ve skrývání se před státními orgány, aby mohl bezprostředně navázat na svou nelegální činnost za účelem výdělku, který je jeho jediným cílem. Z postupu jmenovaného je tak dle správního orgánu zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že s ohledem na absenci jakýchkoliv vazeb v ČR, zdejší nelegální pobyt a výkon zaměstnání a jeho dosavadní jednání a chování vůči správnímu orgánu a jeho povinností účastníka správního řízení nelze očekávat jeho součinnost v průběhu aktuálního řízení o udělení mezinárodní ochrany bez nutnosti omezení jeho osobní svobody. Proto správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.“
16. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (žádost nepodal neprodleně v době pobytu na území Maďarska ani ČR, ač prokazatelně na území obou států pobýval delší dobu; žádost podal až po zadržení Policií ČR, ač po celou dobu pobytu se pohyboval na území EU volně). Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodloužením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016,

sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „ (...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránilo tomu nějaké závažné okolnosti.“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadatelí hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“.

17. Soud dodává, že z výše cit. odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že jsou dostatečně rozvedeny důvody, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Mezi těmito důvody uvedl zejména vědomý nelegální pobyt žalobce na území dvou států EU – Maďarska i ČR, v ČR pokračování nelegálního pobytu po zrušení pobytového oprávnění v Maďarsku, záznam v SIS II, podání žádosti o mezinárodní ochranu až po jeho zajištění podle zákona o pobytu cizinců, absence překážek ve vycestování, neexistence hlášené adresy pobytu ani řádné nájemní smlouvy na ubytování, nelegální práce chůvy). Soud dále upozorňuje, že žalobce se pohyboval po území ČR zcela volně do doby svého zadržení a poté zajištění, tudíž mohl svou žádost podat kdykoliv dříve. Jeho přístup pak ovšem nekoresponduje s již vyjádřeným názorem o skutečné potřebě ochrany a mezinárodní zášity, jíž se žalobce podanou žádostí v ČR domáhal. Jestliže tedy tak žalobce neučinil dříve, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.
18. Soud má za to, že nelze přijmout tvrzení žalobce v žalobě, že nemůže být zajištěn bez znalosti konkrétního rozhodnutí či řízení o vyhoštění, neboť pak nelze tvrdit, že žádost byla podána s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Soud připomíná, že žalobce v okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu tuto nijak neodůvodnil, a současně byly splněny další, výše vyjmenované podmínky pro zajištění žalobce dle ust. zákona o azylu (zajištění podle zákona o pobytu cizinců předcházelo podání žádosti, a ta byla podána až po delší dobu trvajícím nelegálním pobytu). Splnění těchto zákonných podmínek vedlo dle názoru soudu oprávněně žalovaného k domněnce, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
19. K žalobní námitce, podle níž v napadeném rozhodnutí absentuje označení konkrétního rozhodnutí o vyhoštění, soud uvádí následující:
20. Podle názoru soudu pro možnost aplikace § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není nezbytné, aby rozhodnutí o zajištění předcházelo zahájení řízení o vyhoštění nebo dokonce vydání rozhodnutí o vyhoštění zajišťované osoby. Takovou podmínku ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nestanovuje a nelze ji dovodit ani z formulace o „hrozícím vyhoštění“.
21. Naopak dle názoru soudu postačuje, že při rozhodování o zajištění dospěl správní orgán k závěru, že zahájení řízení o vyhoštění je u zajišťované osoby reálné, tj. jsou v konkrétním případě splněny podmínky pro to, aby řízení o vyhoštění bylo zahájeno. Ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu hovoří o „hrozícím vyhoštění“, což je přesně situace, ve které se žalobce bude nacházet v případě, kdy svou povinnost vycestovat nesplní.
22. Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, když neupřesňuje konkrétně datem a číslem jednacím rozhodnutí nebo řízení o vyhoštění žalobce,

tj. ani to, které je vyznačeno v evidenci SIS II (Schengenský informační systém). K tomu soud uvádí, že toto nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť absence označení návratového rozhodnutí dle evidence SIS v napadeném rozhodnutí není nezbytnou náležitostí odůvodnění rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Podmínky pro vydání rozhodnutí jsou v tomto ust. jednoznačně uvedeny a označení předchozích souvisejících rozhodnutí mezi tyto zákonné podmínky nepatří. Jak již bylo uvedeno, postačuje důvodný předpoklad, že žalobce vyhoštění hrozí.

23. Nelze zaměňovat rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a rozhodnutí vydané podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, kdy se cizinec zajišťuje právě proto, že je evidován v informačním systému smluvních států. Toto rozhodnutí v případě žalobce předcházelo žalobou napadenému rozhodnutí, je obsaženo ve správním spise a z jeho odůvodnění je zřejmé, na podkladě kterého rozhodnutí zadávajícího státu byl žalobce zajištěn podle zákona o pobytu cizinců. Jednalo se o rozhodnutí maďarských orgánů – „*cizinec evidován v informačním systému smluvních států SIS II vyhlášeného dne 21.11.2023 do dne 21.11.2025, vedeno pod Č. j. 106-4- 14941/1 /2023-KÉ (důvod - státní příslušník třetí země, kterému by! odepřen vstup a pobyt na území členských států*“.
24. Soud také poukazuje na skutečnost, že z výpovědi žalobce před policejním orgánem ze dne 26. 8. 2025 je také zřejmé, že žalobci bylo známo, že mu maďarskými orgány mu nebyl prodloužen legální pobyt, a stejně tak výslovně potvrdil, že si je vědom svého nelegálního pobytu v ČR.
25. Soud v tomto směru připomíná, že v případě rozhodnutí o zajištění dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se jedná o první úkon v řízení. Z důvodu krátké lhůty pro rozhodnutí věci je kladen i nižší důraz na zjištění skutkového stavu věci. Z tohoto důvodu považuje soud shromážděný podkladový materiál pro vydání rozhodnutí o zajištění za dostatečný. Žalovaný vycházel jednak z tvrzení žalobce uvedených v protokolu o podání vysvětlení dne 26. 8. 2025, z rozhodnutí o zajištění žalobce podle zákona o pobytu cizinců, z lustrací v cizineckých systémech, konstantní soudní judikatury a vlastních zkušeností.
26. První pohovor s cizincem je vždy zásadní z důvodu jeho autentičnosti a bezprostřednosti, neboť cizinec nemá časový prostor pro úpravu své výpovědi či přípravu jiných tendenčních postupů. Rovněž je z logiky věci zřejmé, že takový protokol může být použit jako podklad i pro jiná řízení. Současně se žalobci dostalo velmi rozsáhlého poučení o tom, jaká jsou jeho práva, povinnosti a případné následky jeho jednání. Rovněž byl při úplném začátku výsledku dotázán, zda rozumí tlumočnickovi a zda je schopen podání vysvětlení. Závěrem byl dotázán, zda chce něco k celé věci dodat či doplnit. V obou případech zněla odpověď záporně. Žalobce svým prvním výsledkem a dalšími okolnostmi případu poskytl žalovanému dostatečné informace pro vydání rozhodnutí a současně nebyl vystaven žádným nepřípustným negativním vlivům, které by mohly mít vliv na jeho odpovědi a jednání.
27. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo veškerá ústavní práva a mezinárodní úmluvy jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (výrok I. rozsudku).

VI.

Náklady řízení

28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu

nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 24. září 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně